

Anexa 3

Terminologie

În cuprinsul prezentului document, termenii folosiți vor avea înțelesul explicat mai jos, având la bază actele normative enumerate în **ANEXA 1**.

A. Criterii privind activul pe care se cere acces

1. SUBTERAN

Subteranul reprezintă o structură care se află la o adâncime oarecare sub suprafața pământului.¹

1.1 În galerii edilitare

Galeriile edilitare sunt tuneluri specifice aglomerărilor urbane, având forma și dimensiunile secțiunii transversale, în funcție de scopul și adâncimea la care se construiesc. Cele mai întâlnite și cunoscute sunt galeriile pentru scurgerea apelor uzate (canalizările) care au forma ovoidală sau circulară. Diversele rețele subterane din centrele urbane (cabluri, conducte) pot fi concentrate în galerii multifuncționale care să permită accesul și circulația personalului de întreținere.

1.2 În conducte și sub-conducte

Conductele și sub-conductele reprezintă un sistem de tuburi prin care se instalează cablurile metalice sau de fibră optică, delimitat de două elemente de infrastructură adiacente de tip cabinet stradal, cameră de tragere, stâlp, pilon sau clădire.

2. CALE DE COMUNICAȚIE (drum, stradă)

2.1 Categorie drum

Drumurile publice sunt obiective de utilitate publică destinate transportului rutier în scopul satisfacerii cerințelor economiei naționale, ale populației și de apărare a țării. Acestea aparțin proprietății publice.

a. Național/European

Conform Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, **drumurile de interes național** aparțin proprietății publice a statului și cuprind drumurile naționale, care asigură legăturile cu Capitala țării, cu reședințele de județ, cu obiectivele de interes strategic național, între ele, precum și cu țările vecine, și pot fi:

- autostrăzi;
- drumuri expres;
- drumuri naționale europene (E);
- drumuri naționale principale;
- drumuri naționale secundare.

¹ Pentru claritate, îngroparea directă a infrastructurii în subteran este definită ca soluție tehnică la punctul 3.2.2.

Acestea nu intră în sfera de aplicabilitate a legii 159/2016, deoarece sunt concesionate către CNAIR (Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere) conform dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România - S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome "Administrația Națională a Drumurilor din România", cu modificările și completările ulterioare.

Singura excepție este subcategoria prevăzută la art. 21 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 - Sectoarele de drumuri naționale, incluzând și lucrările de artă, amenajările și accesoriile aferente, situate în intravilanul municipiilor sunt în administrarea consiliilor locale respective. Acestea sunt definite la punctul 6 al acestui capitol.

b. Județean

Drumurile județene sunt drumurile care asigură legătura între:

- reședințele de județ cu municipiile, cu orașele, cu reședințele de comună, cu stațiunile balneoclimaterice și turistice, cu porturile și aeroporturile, cu obiectivele importante legate de apărarea țării și cu obiectivele istorice importante;
- orașe și municipii, precum și între acestea și reședințele de comună;
- reședințe de comună.

c. Local

Drumurile de interes local aparțin proprietății publice a unității administrative pe teritoriul căreia se află și cuprind: drumurile comunale, drumurile vicinale și străzile.

i. Comunale

Drumurile comunale asigură legăturile:

- Între reședința de comună și satele componente sau cu alte sate;
- Între oraș și satele care îi aparțin, precum și cu alte sate;
- Între sate.

ii. Vicinale

Drumurile vicinale sunt drumuri ce deserveșc mai multe proprietăți, fiind situate la limitele acestora.

iii. Străzi

Străzile sunt drumurile publice din interiorul localităților, indiferent de denumirea acestora: stradă, bulevard, cale, chei, splai, șosea, alee, fundătură, uliță.

Zona străzilor din localitățile urbane include partea carosabilă, acostamentele, șanțurile, rigolele, trotuarele, spațiile verzi, suprafețele adiacente pentru parcaje, suprafețele de teren necesare amplasării anexelor acestora. Pe sectoarele de străzi fără canalizare, scurgerea apelor trebuie asigurată prin șanțuri amenajate, cu dirijarea în afara zonelor de siguranță a străzilor.

iii.1 Străzi din localități urbane

Străzile din localitățile urbane se clasifică în raport de intensitatea traficului și de funcțiile pe care le îndeplinesc, astfel:

- străzile de categoria I - magistrale - asigură preluarea fluxurilor majore ale orașului pe direcția drumului național ce traversează orașul sau pe direcția principală de legătură cu acest drum, având minimum 6 benzi de circulație, inclusiv liniile de tramvai;
- străzile de categoria a II-a - de legătură - asigură circulația majoră între zonele funcționale și de locuit, având 4 benzi de circulație, inclusiv liniile de tramvai;
- străzile de categoria a III-a - colectoare - preiau fluxurile de trafic din zonele funcționale și le dirijează spre străzile de legătură sau magistrale, având 2 benzi de circulație;
- străzile de categoria a IV-a - de folosință locală - asigură accesul la locuințe și servicii curente sau ocazionale din zonele cu trafic foarte redus.

iii.2 Străzi din localități rurale

Străzile din localitățile rurale se clasifică în:

- străzi principale - cu doua benzi de circulație pentru trafic în dublu sens;
- străzi secundare - cu o singura bandă de circulație pentru trafic de intensitate redusă.

S-a realizat o grupare pe categorii relevante, astfel:

2.1.1 Județean

2.1.2 Comunal și vicinal

2.1.3 Stradă urban

2.1.3.1 Categoria I

2.1.3.2 Categoria II

2.1.3.3 Categoria III

2.1.3.4 Categoria IV

2.1.4 Stradă rural

2.1.4.1 Principală

2.1.4.2 Secundară

2.2 Elementele drumului

Fac parte integrantă din drum: ampriza și zonele de siguranță, suprastructura și infrastructura drumului, podurile, podețele, șanțurile, rigolele, viaductele, pasajele denivelate, zonele de sub pasajele rutiere, tunelurile și alte lucrări de artă, construcțiile de apărare, protecție și consolidare, trotuarele, piste pentru cicliști, locurile de parcare, oprire și staționare, stațiile de taxare, bretelele de acces, drumurile tehnologice amenajate pentru întreținerea autostrăzilor, indicatoarele de semnalizare rutieră și alte dotări pentru siguranța circulației, sistemele inteligente de transport și instalațiile aferente, spațiile de serviciu sau control, spațiile cuprinse în triunghiul de vizibilitate din intersecții, spațiile cuprinse între autostradă și/sau drum și bretelele de acces, sistemele pentru protecția mediului, terenurile și plantațiile din zona drumului și perdelele de protecție, mai puțin zonele de protecție.

De asemenea, se consideră ca făcând parte din drum districtele, cantoanele, pepinierele, centrele de întreținere și coordonare și orice alte construcții, amenajări sau instalații destinate apărării, exploatarei sau operării drumurilor, inclusiv terenurile necesare aferente, precum și sistemele de captare, pompare și evacuare a apelor pluviale care deservesc drumurile, cu excepția acelor care fac parte, potrivit prevederilor legale, din capitalul social al unor companii naționale, societăți

comerciale cu capital de stat sau pentru care au fost emise certificate de atestare a dreptului de proprietate pentru companiile naționale și societățile comerciale cu capital de stat.

2.2.1 Ampriza drumului

Ampriza drumului este suprafața de teren ocupată de elementele constructive ale drumului: parte carosabilă, trotuare, piste pentru cicliști, acostamente, șanțuri, rigole, taluzuri, șanțuri de gardă, ziduri de sprijin și alte lucrări de artă.

2.2.2 Zona de siguranță

Zonele de siguranță sunt suprafețe de teren situate de o parte și de cealaltă a amprizei drumului, destinate exclusiv pentru semnalizarea rutieră, pentru plantație rutieră sau alte scopuri legate de întreținerea și exploatarea drumului, pentru siguranța circulației ori pentru protecția proprietăților situate în vecinătatea drumului. Din zonele de siguranță fac parte și suprafețele de teren destinate asigurării vizibilității în curbe și intersecții, precum și suprafețele ocupate de lucrările de consolidări ale terenului drumului și altele asemenea.

Zonele de siguranță ale drumurilor sunt cuprinse de la limita exterioară a amprizei drumului până la:

- 1,50 m de la marginea exterioară a șanțurilor, pentru drumurile situate la nivelul terenului;
- 2,00 m de la piciorul taluzului, pentru drumurile în rambleu;
- 3,00 m de la marginea de sus a taluzului, pentru drumurile în debleu cu înălțimea până la 5,00 m inclusiv;
- 5,00 m de la marginea de sus a taluzului, pentru drumurile în debleu cu înălțimea mai mare de 5,00 m.

2.2.3 Zona de protecție

Zonele de protecție sunt suprafețele de teren situate de o parte și de alta a zonelor de siguranță, necesare protecției și dezvoltării viitoare a drumului.

2.3 Elemente port

Portul reprezintă partea delimitată a teritoriului național situată la litoral sau la malul unei ape, protejată natural sau artificial împotriva valurilor, vânturilor, curenților, ghețurilor, având ca scop primirea și adăpostirea navelor, prestarea de servicii pentru nave, pasageri și mărfuri, precum și facilitarea de activități comerciale și industriale. Portul cuprinde totalitatea acvatoriilor și teritoriilor, construcțiilor hidrotehnice, canalelor de acces, șenalelor, zonelor de navigație, radelor interioare, clădirilor, magaziiilor, platformelor, căilor ferate, drumurilor, instalațiilor și echipamentelor aflate în limitele acestuia.

2.3.1 Acvatoriu portuar (include rada)

Acvatoriul portuar reprezintă totalitatea suprafețelor apelor incluse în limitele portului.

Rada reprezintă acvatoriul folosit pentru adăpostirea sau staționarea navelor în vederea intrării în port ori, în cazuri speciale, pentru operare. Radele din afara limitelor portului sunt rade exterioare, iar radele din interiorul limitelor portului sunt rade interioare. Acestea pot fi adăpostite, natural sau artificial, sau neadăpostite.

2.3.2 Teritoriu portuar (include zonele speciale)

Teritoriul portuar reprezintă totalitatea terenurilor incluse în limitele portului, inclusiv terenurile câștigate asupra mării.

Zonele speciale din porturi reprezintă părți delimitate în interiorul portului, în care nu se efectuează operațiuni de încărcare/descărcare mărfuri: șantiere navale, baze militare.

3 TEREN

Terenul reprezintă o întindere de pământ (delimitată în funcție de relief), o porțiune de pământ.

3.1 Categorie folosință teren și tipuri de culturi și plantații afectate

3.1.1 Destinație agricolă

Terenurile cu destinație agricolă sunt: terenurile agricole productive - arabile, viile, livezile, pepinierele viticole, pomicele, plantațiile de hamei și duzi, pășunile, fânețele, serele, solariile, răsadnițele și altele asemenea -, cele cu vegetație forestieră, dacă nu fac parte din amenajamentele silvice, pășunile împădurite, cele ocupate cu construcții și instalații agrozootehnice, amenajările piscicole și de îmbunătățiri funciare, drumurile tehnologice și de exploatare agricolă, platformele și spațiile de depozitare care servesc nevoilor producției agricole și terenurile neproductive care pot fi amenajate și folosite pentru producția agricolă.

3.1.1.1 Cereale

În această categorie se încadrează acele terenuri care se ară în fiecare an sau la mai mulți ani (2-6 ani) și sunt cultivate cu **cereale**.

Cerealele sunt un grup de plante din familia gramineelor cu rădăcini fasciculate, tulpini neramificate și fructe cariopse, ale căror semințe servesc ca hrană omului sau animalelor și ca materie primă în industria alimentară.

Exemple: grâu, porumb, orez etc.

3.1.1.2 Culturi viticole

Arealul viticol reprezintă aria geografică a **culturii viței de vie**, în care se includ zonele viticole, regiunile viticole, podgoriile, centrele viticole și plaiurile viticole.

În această categorie se încadrează terenurile plantate cu viță de vie:

- vii altoite și indigene;
- vii hibride – sunt acelea care poartă și denumirea de "producători direcți";

- hamei – deoarece au o agrotehnică asemănătoare cu a viței de vie, plantațiile de hamei se includ în această categorie de folosință;
- pepiniere viticole – sunt terenuri pentru producerea materialului săditor viticol: plantațiile portaltoi și pepinierele propriu-zise sau școlile de vițe.

3.1.1.3 Pomi fructiferi

Livezile sunt terenuri plantate cu **pomi și arbuști fructiferi**. Se înregistrează ca livezi:

- livezi clasice – terenurile plantate cu pomi fructiferi în diferite sisteme de cultură tradiționale, și anume: livezi cu culturi intercalate, livezi înierbate, livezi în sistem agro-pomicol, livezi pure, etc;
- plantații de arbuști fructiferi – terenuri plantate cu zmeură, agrișe, coacăze, trandafiri de dulceață, etc;
- pepiniere pomicole – terenurile destinate pentru producerea materialului săditor pomicol;
- plantațiile de duzi.

3.1.1.4 Plante tehnologice și industriale

În această categorie se încadrează acele terenuri care se ară în fiecare an sau la mai mulți ani (2-6 ani) și sunt cultivate cu **plante tehnologice și industriale**.

Aceste plante reprezintă materia primă pentru diverse ramuri industriale.

Exemple: floarea soarelui, sfecla de zahăr, inul, cânepa, soia etc.

3.1.1.5 Pășuni/fânețe

Pășunile sunt terenuri înierbate sau înțelenite în mod natural sau artificial prin însămânțări artificiale la maximum 15-20 ani și care se folosesc pentru pășunatul animalelor.

În categoria **fânețe** se încadrează terenurile înierbate sau înțelenite în mod natural sau artificial prin re-însămânțări la 15-20 ani, iar iarba se cosește pentru fân. Se înregistrează la fânețe: fânețe curate, fânețe cu pomi, fânețe împădurite, fânețe cu tufărișuri și mărăcinișuri.

3.1.1.6 Plante medicinale și flori

În această categorie se încadrează acele terenuri care se ară în fiecare an sau la mai mulți ani (2-6 ani) și sunt cultivate cu plante medicinale.

Plantele medicinale sunt specii vegetale care prin compoziția lor chimică au proprietăți farmaceutice și sunt folosite în terapeutică umană și veterinară.

În categoria **florilor** se încadrează orice plantă (erbacee) care face flori colorate.

Exemple: Gălbenele, mușetel, lavandă, ricin, etc.

3.1.1.7 Legume și Leguminoase

În această categorie se încadrează acele terenuri care se ară în fiecare an sau la mai mulți ani (2-6 ani) și sunt cultivate cu leguminoase.

Leguminoasele fac parte din familia de plante dicotiledonate al căror fruct este o păstaie.

Exemple: fasole, mazăre, soia, năut etc.

3.1.2 Destinație forestieră

Terenurile cu destinație forestieră sunt: terenurile împădurite sau cele care servesc nevoilor de cultură, producție ori administrare silvică, terenurile destinate împăduririlor și cele neproductive - stâncării, abrupturi, bolovănișuri, râpe, ravene, torenți -, dacă sunt cuprinse în amenajamentele silvice.

3.1.3 Aflate permanent sub ape

Terenurile aflate permanent sub ape sunt: albiile minore ale cursurilor de apă, cuvetele lacurilor la nivelurile maxime de retenție, fundul apelor maritime interioare și al mării teritoriale.

3.1.4 Niciuna

Această categorie se referă la terenuri degradate și neproductive (N). Această categorie cuprinde terenurile degradate și cu procese excesive de degradare, care sunt lipsite practic de vegetație. Din această categorie fac parte:

- a) nisipuri zburătoare - nisipuri mobile nefixate de vegetație și pe care vântul le poate deplasa dintr-un loc în altul;
- b) stâncării, bolovănișuri, pietrișuri - terenuri acoperite cu blocuri de stânci masive, îngrămădiri de bolovani și pietrișuri, care nu sunt
- c) acoperite de vegetație;
- d) râpe, ravene, torenți - alunecări active de teren care sunt neproductive când nu sunt împădurite;
- e) sărături cu crustă - terenuri puternic sărăturate, care formează la suprafața lor o crustă albicioasă friabilă;
- f) mocirle și smârcuri - terenuri cu alternanțe frecvente de exces de apă și uscăciune, pe care nu se instalează vegetație. Terenurile cu
- g) mlaștini cu stuf nu se înregistrează la categoria terenurilor neproductive, ci la categoria terenuri cu ape și stuf;
- h) gropile de împrumut și cariere - terenuri devenite neproductive prin scoaterea stratului de sol și rocă pentru diverse nevoi de construcții;
- i) halde - terenuri pe care s-a depozitat material steril rezultat în urma unor activități industriale și exploatarea miniere.

3.2 Tip elemente în localitate

3.2.1 Parcare

Parcarea este locul pentru staționarea (mai) îndelungată a autovehiculelor. Aceasta este delimitată de restul infrastructurii rutiere și este amplasată în apropierea clădirilor publice pentru a deservi la fluidizarea traficului.

3.2.2 Piață/Piațetă

Piața este un loc întins și deschis dintr-o localitate, unde se întâlnesc sau se întreține mai multe străzi, adesea amenajat cu spații verzi, statui etc.

Piațeta este o piață mică aflată la o răspântie/intersecție de străzi.

3.2.3 Spațiu verde cu acces nelimitat

Spațiile verzi reprezintă ansamblul de spații neocupate de construcții, plantate și amenajate, destinate odihnei, recreerii și socializării, care deservește în primul rând locuitorilor din zona respectivă.

Spațiile verzi publice cu acces nelimitat sunt următoarele: parcuri, grădini, scuaruri, fâșii plantate.

3.2.4 Spațiu verde de folosință specializată

Spațiile verzi publice de folosință specializată sunt următoarele:

1. grădini botanice și zoologice, muzee în aer liber, parcuri expoziționale, zone ambientale și de agrement pentru animalele dresate în spectacolele de circ;
2. cele aferente dotărilor publice: creșe, grădinițe, școli, unități sanitare sau de protecție socială, instituții, edificii de cult, cimitire.

4. CLĂDIRI

4.1 Elemente clădire

4.1.1 Structura de rezistență

Structura de rezistență reprezintă acea parte a unei construcții care are rolul de a îi asigura acesteia rezistența și stabilitatea.

Structura de rezistență are rolul de a prelua încărcările date de greutatea proprie, de încărcările exterioare și de cele interioare rezultate din exploatare și de a le transmite mai departe către terenul bun de fundare, adică spre fundație.

4.1.2 Anvelopa

Anvelopa clădirii reprezintă totalitatea suprafețelor elementelor de construcție perimetrice, care delimitează volumul interior (încălzit) al unei clădiri, de mediul exterior sau de spații neîncălzite din exteriorul clădirii.

Elemente ale anvelopei clădirii: pereții exteriori, planșeul de terasă, planșeul de pod, planșeul peste subsolul neîncălzit, placa pe sol, aticul clădirii.

4.1.3 Finisaje

Finisajele au rolul de a proteja elementele de construcție împotriva acțiunii mediului înconjurător izolând, în același timp, clădirea și îndeplinind rol estetic și igienic.

Elemente ale finisajelor clădirii: pardoseli, tencuieli, placaje, zugrăveli, lucrări de tâmplărie, tapete, vopsitorii, fațade.

4.1.4 Instalații funcționale de deservire

Instalațiile funcționale de deservire reprezintă celelalte părți componente ale construcției, care asigură funcționalitatea acesteia. Acestea sunt:

1. instalațiile interioare de apă și canalizare, exclusiv cele care deservește procese tehnologice;
2. instalațiile interioare de încălzire, inclusiv centrala termică, dacă este situată în interiorul clădirii;
3. instalațiile interioare de gaze;

4. instalațiile interioare de ventilație și condiționare a aerului în scopuri igienice la clădiri pentru locuințe, social-culturale și administrative, blocuri alimentare, băi și spălătorii, ateliere, inclusiv utilajele care deservește aceste instalații, precum și cablurile electrice aferente;
5. instalațiile interioare de curenți slabi: telefon, radio, rețea structurată voce - date, sistem integrat de securitate, sistem pentru managementul echipamentelor tehnologice și funcționale etc. Echipamentul tehnic și aparatajul centralelor telefonice și al celorlalte sisteme nu intră în componența clădirilor, chiar dacă sunt situate în interiorul acestora;
6. ascensoarele pentru persoane, pentru hrană și pentru transport material.

5. PILON/ STÂLP/ TURN

Pilonul reprezintă un suport de metal, de beton armat sau de lemn care servește la susținerea conductelor și izolatoarelor liniilor electrice aeriene, a antenelor electromagnetice etc.

Stâlpul reprezintă un element masiv de construcție, cu lungimea mare în raport cu dimensiunile secțiunii, confecționat din lemn, din metal, din beton armat etc., care servește la susținerea unei clădiri, a unei instalații, a unui pod, a liniilor electrice aeriene, a antenelor etc.

Turnul reprezintă o construcție prismatică sau cilindrică, clădită separat sau făcând parte dintr-un complex arhitectural, fiind de obicei mai înaltă decât celelalte construcții.

1.1 Amplasare

1.1.1 În ampriza drumului/străzii

Pilonii/stâlpii/turnurile amplasați în ampriza drumului. Ampriza drumului este suprafața de teren ocupată de elementele constructive ale drumului: parte carosabilă, trotuare, piste pentru cicliști, acostamente, șanțuri, rigole, taluzuri, șanțuri de gardă, ziduri de sprijin și alte lucrări de artă.

1.1.2 În zona de siguranță

Pilonii/stâlpii/turnurile amplasați în zonele de siguranță ale drumurilor sau ale căilor ferate.

1.1.3 În zona de protecție

Pilonii/stâlpii/turnurile amplasați în zonele de protecție ale drumurilor sau ale căilor ferate.

1.1.4 În curți particulare

Pilonii/stâlpii/turnurile amplasați în curțile private ale persoanelor fizice sau juridice.

1.1.5 Pe clădire

Pilonii/stâlpii/turnurile amplasați pe diversele părți componente ale clădirilor.

1.1.6 Pe teren

Pilonii/stâlpii/turnurile amplasați pe teren. Terenul reprezintă o întindere de pământ delimitată în funcție de relief.

6. POD/PODEȚ/ PASAJ/ VIADUCT/ TUNEL/ BARAJE/DIGURI

6.1 Pod/ Podeț

Podul este o construcție de lemn, de piatră, de beton, de metal etc. care leagă între ele malurile unei ape sau marginile unei depresiuni de pământ, susținând o cale de comunicație terestră (șosea sau cale ferată) și asigurând continuitatea căii peste un obstacol natural sau artificial.

6.2 Pasaj

Pasajul poate fi:

- Spațiul amenajat între două rânduri de clădiri sau coridor al unei clădiri așezat la nivelul străzii, pe care trec pietoni sau, rar, vehicule dintr-o stradă în alta.
- Porțiunea de stradă cu marcaje speciale, folosită ca loc de traversare pentru pietoni.
- Încrucișarea la niveluri diferite între două sau mai multe căi de circulație rutieră sau între un drum rutier și o cale ferată

Pasajul rutier este acel pasaj folosit ca loc de traversare pentru traficul rutier a unei alte căi de comunicație. Există pasaje rutiere care dispun și de zone pietonale. Acesta poate fi subteran sau suprateran.

Pasajul feroviar este acel pasaj folosit ca loc de traversare pentru traficul feroviar a unei alte căi de comunicație. Există pasaje feroviare care dispun și de zone pietonale. Acesta poate fi subteran sau suprateran.

Pasajul pietonal este acel pasaj folosit ca loc de traversare pentru pietoni a unei alte căi de comunicație. Acesta poate fi subteran sau suprateran.

6.3 Viaduct

Viaductul este construcția de piatră, de beton sau de metal care susține o cale de comunicație terestră, traversând o vale la mare înălțime.

6.4 Tunel

Tunelul este o galerie subterană care permite trecerea unei căi de comunicație printr-un masiv muntos sau deluros, pe sub nivelul solului sau pe sub o apă.

6.5 Baraj/ Dig

Barajul este o construcție care oprește cursul unui râu pentru a ridica nivelul apei în amonte, a crea o rezervă de apă, o cădere de apă pentru hidrocentrale etc.

Digul este o construcție hidrotehnică de piatră, de pământ sau de beton, executată în lungul malului unui curs de apă, al unui lac sau al unei mări ori îndreptată spre larg și care servește la dirijarea cursului de apă sau la apărarea malurilor ori a porturilor de acțiunea apei și a curenților.

7. ZONE SUBTERANE

Zonele subterane reprezintă încăperi, galerii, construcții aflate în întregime la o adâncime oarecare sub pământ.

7.1. Create natural

Peștera este o cavitate, scobitură naturală subterană adâncă și mare, formată prin dizolvarea unor roci solubile de către apele de infiltrație.

Salinele naturale sunt cavități create în subteran datorită acțiunii apelor de infiltrație asupra zăcămintelor de sare gemă. Sarea gemă este clorură naturală de sodiu (natriu) cristalizată în sistemul cubic.

7.2. Construite de om

Mina este un complex de lucrări, de instalații în subteran și la suprafață, destinate exploatarei, cu ajutorul puțurilor și galeriilor, a unui zăcământ de substanțe minerale utile.

Salina este un complex de construcții, de instalații, destinate exploatarei unui zăcământ de sare (mină de sare, ocnă).

B. Criterii tehnice, geografice și demografice

1. CATEGORIE REȚEA DE COMUNICAȚII ELECTRONICE, ECHIPAMENT ȘI INFRASTRUCTURĂ FIZICĂ SUPT

1.1. Cabluri

Cablul este o conductă electrică formată din mai multe fire izolate acoperite cu un înveliș din plastic sau metalic. Cablurile fac parte din mediile de transmisie cu suport fizic.

Acestea sunt compuse din unul sau mai multe conductoare, închise într-un înveliș (de obicei din plastic). Acest tip de mediu de transmisie este, în general, utilizat pentru rețele locale, de mici dimensiuni. Cablurile transmit, în mod normal, semnale aflate în zona inferioară a spectrului undelor electromagnetice (ex: semnalele electrice).

În această categorie intră:

- a) **cablul coaxial:** Este compus dintr-un fir gros din cupru în centrul cablului, izolat cu un înveliș din plastic. Acest strat este învelit de un al doilea conductor, răsucit (în jurul primului) ca un tub. El are rol de a proteja cablul împotriva interferențelor electromagnetice. Deasupra lor se află un înveliș de plastic cu rol de protecție împotriva factorilor externi.
- b) **cablul torsadat:** Este compus din una sau mai multe perechi de fire de cupru. Atunci când, într-un cablu, firele din cupru (care trebuie să conducă semnalele electrice) sunt foarte apropiate, există tendința ca semnalele transmise prin ele să interfereze. Interferența produsă de un fir asupra celui alt se numește "comunicație încrucișată". În scopul reducerii efectului acestui fenomen, cât și a interferențelor externe, firele sunt răsucite. Simpla lor răsucire este o măsură destul de bună pentru a se reduce interferențele până la limita efectuării unei transmisii în bune condiții. Cablul torsadat este de două feluri:
- **Neprotejat** - (Unshielded Twisted Pair - UTP) - format dintr-un număr de perechi de fire răsucite care sunt învelite doar într-un strat de plastic. Aceste cabluri sunt împărțite în cinci categorii (clasificare după EIA - Asociația Industrii Electrice) pe baza calității fiecărui tip de cablu: Categoriile 1 și 2 au fost inițial proiectate pentru comunicații de voce. Se pot face transmisii la viteze mici (sub 4 Mbps) și erau utilizate în rețelele vechi de telefonie, Categoria 3: Permite viteze de transfer de până la 16 Mbps. Sunt cel mai potrivite în rețelele de calculatoare. Categoria 4: Permite viteze de transfer de până la 20 Mbps, Categoria 5: Față de cablurile de categoria 4 li s-au adus îmbunătățiri semnificative ceea ce le conferă o viteză maximă de 100 Mbps. Ele pot asigura viteze mari de transmisie, dar presupun echipament specializat (conectori și alte elemente de conectare de categorie 4) și o instalare mai dificilă.
 - **Protejat - (Shielded Twisted Pair - STP).** Singura diferență dintre cablurile UTP și STP constă în existența (în cazul cablului STP) a unui strat protector din aluminiu sau poliester între învelișul exterior și fire. Acest strat face cablul mai puțin vulnerabil la interferențele electromagnetice.
- c) **fibră-optică:** Prin cablul coaxial și cel torsadat informația circulă sub formă de semnale electrice. Prin fibra optică sunt transmise semnale optice. Un cablu de fibră optică poate conține o fibră optică sau mai multe. Fiecare fibră are un miez de sticlă sau plastic (conduce semnalele luminoase), înconjurat de un strat de plastic care reflectă înapoi, în miez, undele difuzate spre exterior.

1.2. Antene

Antena este un dispozitiv utilizat la emisia și/sau recepția undelor electromagnetice.

Antenele sunt medii de transmisie fără fir. Acestea sunt utilizate în cazul rețelelor care au componente aflate la mare distanță unele față de altele, precum și în cazul rețelelor ce cuprind calculatoare mobile. Pentru aceste medii de transmisie, se utilizează, în general, frecvențe înalte ale spectrului undelor electromagnetice.

Din această categorie fac parte:

- a) transmisii radio
- b) Undele radio sunt oscilații electromagnetice transmise de o antenă emițătoare. În drumul lor de la emițător către receptor, câmpurile electrice și magnetice sunt perpendiculare între ele și de asemenea pe direcția de propagare. Proprietățile propagării sunt diferite de la o gamă de frecvențe la alta, în sensul ca ele suferă o atenuare diferită în banda 3Hz – 3.000GHz.
- c) transmisii prin microunde
- d) transmisii în infraroșu

Antenele folosite pot fi:

- Omnidirecționale, cu acoperire în toate direcțiile.
- Sectoriale, cu acoperire pe porțiuni, spre exemplu:
 - Șase sectoare pe celulă și șase antene, fiecare având o rază de acțiune de 60°
 - Trei sectoare pe celulă cu unghiul de acoperire de 120°

1.3. Cutii/Cabinete/Camere tehnice

Cutia reprezintă un obiect de metal sau de plastic, de dimensiuni relative reduse, în formă de cub, de paralelipiped, în care se păstrează sau care protejează capete de cabluri și/sau dispozitive și accesorii de telecomunicații de dimensiuni mici.

Cabinetul reprezintă o construcție cu rol de protejare a unor echipamente specifice, amplasată de regulă pe trotuare, spații verzi sau în incintele și nișele construcțiilor.

Camera tehnică (shelter) reprezintă un container unde sunt adăposturi, destinate pentru aparatura de telecomunicații și sunt proiectate și executate pentru a asigura condițiile microclimatice necesare bunei funcționări a echipamentele electronice. Dimensiunile acestora pot varia de la sub un metru la peste 60 metri pătrați.

1.4. Stația de bază (sau radio) este un ansamblu de echipamente active și de infrastructură fizică suport pentru telecomunicații, din care nu lipsește antena, partea cea mai vizibilă. Acestea sunt configurate în multiple feluri și pot de asemenea ocupa dimensiuni variate.

1.5. Pilon/stâlp/turn

Structurile prezentate mai jos reprezintă infrastructura suport pentru echipamentele active de telecomunicații.

Pilon reprezintă un element de construcție, cu lungime mare în raport cu dimensiunile secțiunii, confecționat din metal sau din structură metalică ori, mai rar, din beton armat sau alte tipuri de construcție (ca în cazul turnurilor) și care este folosit ca suport pentru una sau mai multe antene.

Stâlp reprezintă un element de construcție, cu lungime mare în raport cu dimensiunile secțiunii, confecționat din beton armat, metal, lemn etc. și care poate fi folosit pentru amplasarea și susținerea unei rețele de cabluri aeriene de comunicații electronice.

Turnul reprezintă un element de construcție prismatică sau cilindrică, clădită separat sau făcând parte dintr-un complex arhitectural, fiind de obicei mai înaltă decât celelalte construcții. Acesta este o construcție de zid, de beton, de metal sau lemn, de înălțime relativ mare în raport cu dimensiunile bazei și care poate fi folosit pentru amplasarea și susținerea unei rețele de cabluri aeriene de comunicații electronice, precum și de echipamente active (ex:antena).

Diferența între construcțiile de mai sus e dată de dimensiunile elementelor. Astfel, turnul are dimensiunea cea mai mare și o formă care permite instalarea de echipamente mai voluminoase și mai grele.

1.6. Conducte/tubulatură (inclusiv camere de tragere)

Structurile prezentate mai jos reprezintă infrastructura suport pentru echipamentele active de telecomunicații.

Conductă reprezintă un tub prin care se instalează cablurile metalice sau de fibră optică, delimitat de două elemente de infrastructură adiacente de tip cabinet stradal, cameră de tragere, stâlp, pilon sau clădire. Cablurile pot fi instalate direct prin conductă, prin sub-conducte sau prin micro conducte. Prefabricatele de beton și canalele folosite pentru protecția cablurilor sau a conductelor vor fi asimilate, în măsura posibilului, conductelor.

Cameră de tragere reprezintă o construcție subterană destinată în principal instalării cablurilor prin conducte. Camerele de tragere sunt concepute de asemenea pentru accesul personalului la cabluri în vederea realizării de joncțiuni, teste, precum și pentru găzduirea echipamente de linie și rezerve de cabluri. Camerele de tragere se pot clasifica în cămine (manhole) și camerete (handhole).

- **Cămin (manhole)** reprezintă o cameră de tragere cu un volum interior mai mare decât al cameretei, care nu este condiționat de suprafața capacului de acces, deschiderea interioară a căminului fiind mai mare decât cea conferită de capac. Căminul are intrare/capac standardizat, precum și tavan. Formele căminelor sunt diverse, permițând accesul unei persoane în interior. Conductele ce găzduiesc subconducte sau direct cabluri pot intra în cămin prin doi sau mai mulți pereți verticali.
- **Cameretă (handhole)** reprezintă o cameră de tragere care are dimensiuni mai mici decât căminul. De regulă, suprafața deschiderii (capacului/capacelor) cameretei este egală și de aceeași formă cu baza (fundul) cameretei, având o formă paralelipipedică. În acest caz accesul la cabluri se face fără intrarea personalului în interior. Cameretele pot fi vizitabile (cu capac la vedere) sau îngropate.

Tubulatura reprezintă un ansamblu de țevi care comunică între ele sau care fac parte dintr-un sistem tehnic.

1.7. Alte echipamente și infrastructură suport

În această categorie sunt cuprinse următoarele:

- echipamentele care utilizează tehnologia LoRa (Long Range Wireless Network), folosite în senzorică. LoRa reprezintă senzori - emițători/receptori de dimensiuni foarte mici care pot fi montați în asfalt, sol, pe clădiri, stâlpi și alte elemente de active ale domeniului public și care emit/recepționează semnale spre/de la un echipament (gateway).
- infrastructură suport folosită pentru a servi ca suport pentru echipamente de telecomunicații active (ex: feeder-i, pasarele, galerii), diferite de cele descrise la punctele 5 și 6.

2. TIP ACCES

Situații posibile identificate:

2.1 Sub: element de compunere care indică poziția inferioară a unui obiect față de altul;

2.2 Deasupra: exprimă situarea superioară a unui obiect față de altul;

2.3 Pe: în contact cu alt obiect;

2.4 În: indică interiorul spațiului unde are loc o acțiune, unde se află ceva, spre care are loc o mișcare

Legea 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice precizează cele 4 tipuri de acces posibile în capitolul **I, art. 2, aliniat 1:**

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a. acces pe proprietăți - accesul pe, deasupra, în sau sub imobile aflate în proprietate publică ori privată, după caz, în scopul construirii, instalării, întreținerii, înlocuirii și mutării rețelelor de comunicații electronice sau a elementelor de infrastructură fizică necesare susținerii acestora.

3. SOLUȚIE TEHNICĂ

3.1. În canal tehnic

Canalul tehnic este ansamblul de conducte subterane sau supraterane creat special pentru cabluri cu scopul de a traversa drumul sau podul din vecinătatea acestuia.

Aceste canale se proiectează și se realizează pe trasee independente, corespunzător normelor tehnice.

3.2. În soluții diferite de canal tehnic

3.2.1 Ancorare

Ancorarea reprezintă legarea unui sistem tehnic de un alt sistem tehnic, de pământ sau de alte structuri din împrejurimi pentru a împiedica deplasarea sau răsturnarea acestuia.

3.2.2 Direct îngropat

Această soluție se referă la opțiunea de a îngropa cablurile în subsol fără canale speciale pentru acestea.

3.2.3 Paftalare

Paftalarea reprezintă procesul de fixare a cablurilor printr-o piesă de oțel (pafta) pe zidurile clădirilor, pe poduri, pasaje, viaducte, tunele sau baraje.

3.2.4 Consolă

Consola reprezintă un dispozitiv metalic care permite prinderea circuitelor electrice și de telecomunicații pe anumite suprafețe. (exemplu: prinderea acestora pe zidurile unei clădiri).

4. TIP ZONĂ

4.1 Urbană: localitate în care majoritatea resurselor de muncă este ocupată în activități neagricole cu un nivel diversificat de dotare și echipare, exercitând o influență socio-economică constantă și semnificativă asupra zonei înconjurătoare.

4.2. Rurală: majoritatea forței de muncă se află concentrată în agricultură, silvicultură, pescuit, oferind un mod specific și viabil de viață locuitorilor săi, și care prin politicile de modernizare își va păstra și în perspectivă specificul rural; majoritatea forței de muncă se află în alte domenii decât cele agricole, silvice, piscicole, dar care oferă în prezent o dotare insuficientă necesară în vederea declarării ei ca oraș și care, prin politicile de echipare și de modernizare, va putea evolua spre localitățile de tip urban.

5. RANG LOCALITATE

Valorile posibile, conform **Legii 351/2001** "privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a IV-a - Rețeaua de localități" ", cu modificările și completările ulterioare, sunt:

- a) **Rang 0:** Capitala României, municipiu de importanță europeană;
- b) **Rang 1:** municipii de importanță națională, cu influență potențială la nivel european;
- c) **Rang 2:** municipii de importanță interjudețeană, județeană sau cu rol de echilibru în rețeaua de localități;
- d) **Rang 3:** orașe;
- e) **Rang 4:** sate reședință de comună;
- f) **Rang 5:** sate componente ale comunelor și sate aparținând municipiilor și orașelor.

S-a realizat o grupare pe 3 categorii relevante, astfel:

5.1. Rang 0 și 1

5.2. Rang 2 și 3

5.3. Rang 4 și 5

6. POZIȚIONARE

Valori posibile:

6.1. Intravilan

6.2. Extravilan

Conform Legii 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a IV-a - Rețeaua de localități ca unitate administrativ-teritorială de bază și ca sistem social-economic și geografic orașul are două componente:

- a) **componenta teritorială** - intravilanul, care reprezintă suprafața de teren ocupată sau destinată construcțiilor și amenajărilor (de locuit, social-culturale, industriale, de depozitare, de producție, de circulație, de recreare, de comerț etc.) și extravilanul care reprezintă restul teritoriului administrativ al orașului;
- b) **componenta demografică socioeconomică**, care constă în grupurile de populație și activitățile economice, sociale și politico-administrative ce se desfășoară pe teritoriul localității.

7. DENSITATE POPULAȚIE

Densitate: Mărime fizică definită prin raportul dintre masă și volum (aici, nr locuitori/ suprafață localitate)

Valori posibile:

1. **Foarte mică:** sub 25 locuitori/ km²
2. **Mică:** 25-50 locuitori/ km²
3. **Medie:** 50-150 locuitori/ km²
4. **Bună:** 150-300 locuitori/ km²
5. **Mare:** 300-500 locuitori/ km²
6. **Foarte mare:** peste 500 locuitori/ km²

S-a realizat o grupare pe **3 categorii relevante:**

- 7.1. **Mică:** gruparea densității foarte mici și mici, adică densitate sub 50 locuitori/ km²;
- 7.2. **Medie:** gruparea densității medii și bune, adică densitate între 50 și 300 locuitori/ km²;
- 7.3. **Mare:** gruparea densității mari și foarte mari, adică densitate peste 300 locuitori/ km².